

ling, ja endog, under visse Omstændigheder, ligefrem komme til at lide et Tab i den Løn, de hidtil have oppebaaret. Navnlige tror jeg, at det er i Strid med de Principer, som Lovgivningsmagten hidtil har fulgt, at Embedsmænd ved nye Lønningslove skulle blive uheldigere stillede, end de tidligere have været. Selv om det ikke er i noget overmaade stort Omfang, at disse Bestemmelser ramme Toldtaten — det er mig ubekjendt, i hvor stort et Omfang, at det vil ske — vil jeg finde det uheldigt, og er det for saa Embedsmænd, at det vil blive Tilfældet, forekommer det mig, at Bestemmelsen bliver endnu ubilligere. Jeg skulde sætte stor Pris paa, at en saadan Ubillighed kunde blive afhjulpen ved Landstingets Medvirkning.

Finantsministeren: Jeg tror, at det noksom fremgaar af, hvad jeg før udtalte, at mit Ønske ganske falder sammen med det, som nu blev udtalt af den ærede Landstingsmand, som nu satte sig. Men desværre gaar det jo saa ofte saaledes, at man ikke kan faae alle sine Ønsker opfyldte. Jeg tror ikke, at jeg undlod at gjøre det ærede Thing opmærksomt paa, at jeg særlig havde bestræbt mig for at se ogsaa dette Ønske opfyldes, inden Lovforslaget forlod det andet Thing, og at jeg havde støttet en Forhaabning om, at det skulde lykkes, paa nærmere Oplysninger om dette Forhold end dem, som kunde have foreligget Thinget ved 2den Behandling, men at ikke desto mindre Udfaldet af mine Bestræbelser var det, at jeg snarere fik mindre Tilslutning ved 3die Behandling, end jeg havde havt ved 2den Behandling. Jeg skylder dog at gjøre opmærksom paa, at det ikke blot er Mønstringsbestyrerne, for hvis Vedkommende det kunde siges, at den almindelige Bestemmelse om personlige Tillæg vil medføre, at den nye Lov ikke strax vil bringe dem lignende Fordele, som den vil bringe deres Tjenestefæller; thi ved nærmere Eftersyn vil det findes, at der ogsaa er enkelte Embeder, for hvilke den fremtidige Lønning vil blive mindre end den hidtidige dels efter mit eget Forslag, dels uden at jeg har fundet Grund til at modsætte mig det; men ogsaa for disse Mænds Vedkommende ville jo Fordelene ved det nye Lovforslags Bestemmelser om Alderstillelser ikke komme til at tilskyde dem, der nu sidde i Embederne, førend Alderstilletaget er kommet til at overføre den Medsættelse i Embedets egentlige Lønning, som Lovforslaget bevirker. Jeg tror ikke, at dette Forhold er saa aldeles exceptionelt, som den ærede Landstingsmand antager. — I Forbindelse dermed skal jeg tillade mig at henlede det ærede Things Opmærksomhed paa, at, medens de Lønningsbestemmelser, der findes i Lovforslaget, gjenemgaende i det Store og det Hele ere langt gunstigere for den talrige Gruppe af Embeds- og Bestillingsmænd i 4de Klasse, som kaldes Told-

assistenten, saa ere de nye Lønningsregler dog saadanne, at enkelte af disse Mænd midlertidig ville komme til at staa paa en lavere Lønning. Selvfølgelig vil jo Forfælleren blive udbjævnnet gennem et personligt Tillæg; men altsaa ville jo ogsaa disse Bestillingsmænd i 4de Klasse kunne sige, at den nye Lov gjorde Uret mod dem, idet de ikke strax komme til at nyde Godt af de forbedrede Lønningsvilkaar, som komme deres Klassefæller til Gode. Antallet af Toldassistenten eller Embeds- og Bestillingsmændene i 4de Klasse er for Liden 394, fordelt i følgende Lønningsgrupper: 900, 1,200, 1,300, 1,400, 1,500 og 1,600 Kr.; der vil for Fremtiden kun blive 4 Lønningsgrupper for Assistenten: 1,000, 1,200, 1,400 og 1,600 Kr.; men naar man sammenholder det nuværende Antal af dem, som lønnes i hver enkelt af disse Grupper, med det i Lovforslaget bestemte Antal, saa fremgaar deraf, at, inderens en stor Del strax vil komme op i en højere Lønnet Gruppe, saa maa Nogle finde sig i at rykke ned i en lavere Gruppe, og altsaa kun modtage det Samme som nu gennem personlige Tillæg, saa at de altsaa paa ingen Maade foruden det, de have nu, tillige faae et Dyrtidstillæg. Det kan der jo ikke være Tale om. Jeg tror i det Hele taget, at, hvis man vilde anlægge det Maal eller rettere stille den Fordring, at den nye Lønningslov paa ethvert Punkt skulde give Embedet idetmindste den nuværende Løn plus det hidtil betalte Dyrtidstillæg, saa vilde man for det Første komme til et Lønningsystem, som i alt Fald ikke vilde have dette Things Billigelse; og endvidere kom man sandsynligvis til at skyde en hvid Pind efter overhovedet at faae nye Lønningslove. Jeg tror, at det vilde være en næsten umulig Opgave at sætte, om man foruden alle de andre Genstænd, der maa tags ved Sættelsen af Lønninger i en ny Lønningslov, ogsaa skulde lade dette Genstænd, hvad Embedet i de forløbne 3—4 Aar har havt i Dyrtidstillæg, faae en absolut afgjørende Bestemmelse. Jeg tror, at det vilde være umuligt at gjenemføre dette, foruden at det vilde føre til, i mine Rækker, meget urimelige Ansættelser. Jeg skal blandt Andet erindre om, at, dersom Revisionen af Lønningslovene skulde udføres saa simpelt som blot til de gamle Lønninger at lægge Dyrtidstillæget, vilde der jo ikke kunne være Spørgsmaal om nogen Lønningsforbedring for nogen Embedsmænd, der nu har over 4,400 Kr. Hvad særlig Mønstringsbestyrernes hidtil oppebaarne Tillæg angaar, skal jeg dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at disse 6—7,000 Kr., eller hvormeget det er, som have været udbetalte i Erstatning gennem Indenrigsministeriet, fordele sig paa et meget stort Tal af Embeder, og at det forholdsvis kun er saa, for hvilke den hidtil ydede Erstatning for Uffavn i Gebyr har eller kan have nogen virkelig Betydning, navnlig ikke ligeoverfor de fyldigere Al-